

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

Item de miraculis eius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

Conquieuerunt interea excitati motus, quibus Locedense monasterium concu-
tiebatur, & ipse Domino reuocante ad illud reuersus, platas quas diuina adiutus gra-
tia consecuerat, pie conuersionis quasi fomentis, vt coalescerent, lateq; ramos dif-
funderent, irrigare satagebat. Quo magis autem etiam hic in monasterio per mul-
ta annoru curricula, quibus hoc rexit, omnib. conspicua eminenter fulgerentq; vir-
tutum eius insignia, eo de se submissus sentiebat, & latere studebat magis, illud se.
cum reputans, quod Saluator inculcat: Cum feceritis quae praecipio vobis, dicite,
Serui inutiles sumus: quod debuius facere, fecimus. Inter cetera quae preclare in
vita gessit, magnis impensis, cura atque labore templo extruendo incubuit, quo co-
summato opere, cum se per omnem vitam irreprehensibilem exhibuisset, tempus
que adesset, quo eius labores Deus remuneratus aeternae ei gloriae brauium dona-
ret, spiritum creatori reddidit. Calend. Septemb. anno Dominicae incarnationis
1026. Actum quidem, qualis quatusque in vita fuisset, clare omnibus patuit, per ea
quae ad eius sepulcrum edebantur miracula. Nam ad illud plurimas aegritudines cu-
ratas nouimus, & de die in diem ipsius meritis fidem credentium informari gaude-
mus, sicut olim praedicationis suae verbis, ita nunc miraculorum signis. His vero per-
moros venerabilis Vercellensis Ecclesiae Episcopus Ardéricus, non multis post eius
ex hac vita transitum diebus, diuino plane instinctu atque consilio, Christi Confes-
sori debitam deuotionem impensurus, altare supra sacratissimum eius corpus eri-
gendum & dedicandum pie censuit: quod suum consilium cum ad Clerum & suae
fidei commissam plebem retulisset, cum plausu exceptum sic est, vt vnanimis de-
cernerent Apostolica auctoritate, consensu, & approbatione roborari ac confir-
mari oportere, vt quando hoc ille ratum haberet, & religio, & beatissimi Bononij
commemoratio maiori pietate celebrarentur. Romam ergo ad Iohannem Ponti-
ficem pius hic pontifex profectus, postquam commemoratis quae ad eius sepulcrum
edebantur miraculis de eius sanctitate fidem satis fecisset, assensum statim & appro-
bationem impetrauit, ac tum domum reuersus altare cum magna vniuersae plebis
laetitia erexit ac consecrauit, adiuuante Domino nostro Iesu Christo.

Miraculis
post mor-
te claret.
Verba hęc
scriptoris
arguunt e-
qualem il-
lorum te-
pori fuisse
quod in
praefatione
ad miracu-
la & in ip-
sis miracu-
lis clarius
cernere li-
cet.

Sigonius
Iohannem
X X. circa
hac tem-
pora ha-
bet.

AD MIRACULA AB EO EDITA PRAEFATIO,
*incerti quidem auctoris, sed quae aequalem illorum
temporum fuisse arguit.*

Ratiã nostri Redemptoris, qui fideles suos mundo mortuos se-
cum viuentes & in caelestibus conregnantes multorum signis mi-
raculorum ostensis perspicue demonstrat, apparet viros fuisse
quorum studio ac labore veteris & noui Testamenti sanctorum
patrum opera atque virtutum per eos calitis facta signa, quibus
ad diuinum amorem excitarentur, posteris scripto relinqueren-
tur. Quisq; autem illorum, sancto Spiritu ubi vult spirante, & non
oēs suas gratias vni, sed per partes cunctis tribuente, pro viriũ seu
ingenij capacitate vel pauca vel plura studuit prout potuit exarare. Ergo fratribus
mirae deuotionis, vt miracula per sanctum Bononium, siue dum viueret, siue post
eius obitum facta schedulis traderem obnixè rogantibus, atque praefatorum scri-
ptorum mihi renuenti exempla obijcientibus, quorum ego minimo nullo modo
me audeo comparare, sciens me modicæ scientiæ, sed in Domino spei maxime, qui
linguas infantium facit disertas, tandem diutina eorum deprecatione deuictus, at-
que in ipsorum obsecrationibus, tanrique Confessoris supplicationibus pro me ad
Dominum confisus, pauca de multis vltra meas vires negotium praesumendo, nõ
patiens cuncta esse incognita, conor memoriae tradere. Quorum si nulla fieret de-
scriptio, nõ meriti commissum talentum abscondentis in terra particeps essem ti-
meo. cum testante scriptura bonum sit secretum regis celare, & honorificum ope-
ra Domini laudare & magnificare. Vnde obnixè oro lectores, vt non sint huius o-
peris detractores, nec verborum rusticitatem attendant, sed quae hic habentur vera
esse credant. Quia eorum quae refero plura ego ipse vidi, non vna autem à me à ve-
ridicis & fidelibus viris audiui, multorum testimonijs confirmata.

Beato igitur Bononio solennis hic mos erat, vt nocturnis hymnis laudibusque
peractis, in oratorio persisteret, & fusis vbertim lachrymis Deum pro felici Ecclē.

Vita à se &
à fide dig-
nis audita
narrat au-
thor.

I.
Solennis S.
Bononijco
suetudo.

f

sue statu,

siæ statu, pro fidelium omnium & viuorum & defunctorum salute, abstractus à ce-
 teris & humane laudis plausum declinans, sedulo deprecatur. Accidit autem vt
 frater quidam, cui nomen Liuitfredus, vir magnæ reuerentiæ & prouectæ ætatis,
 elegantem candelam cupiditate victus subreptam in sinu suo reconderet, nequid
 impunè. Dei enim iusto & occulto iudicio, quanuis hoc ille tum nondum sentiret
 neque animaduertiret, ab Angelo percussus est. Vtrunq; hoc B. Bononium, cuius
 perpurus mentis intuitus cælestia in ecclasi penetrabat, minime latuit. Itaque prima
 diei hora manè in fratrum collatione, cum quæ ibi dicenda essent, absoluisset, &
 quæ corrigenda, iuste misericorditerque correxisset, etiam hunc fratrem clemen-
 ter de candelæ surreptione increpatum, vt eam custodi redderet, admonuit. Et dis-
 soluto conuentu, quibusdam ad se acersitis, moestus de morbo, quem is frater non
 sine vitæ pericula esset incursum, commonefecit, vtque lectum prepararet, &
 diligentem eius curam gererent, est adhortatus. Parent illi, & fratri obuiam facto
 exponunt, quæ ex Patris mandato curassent. Quod ille contemnere tanquam so-
 mnium visus est, neque enim morbo se admodum grauatum sentiebat. At sen-
 tim ingruente & inualecente inualerudine, ita sunt vires eius ea ipsa die labefacta.
 ra, vt de eius vita desperaretur: quo in statu permultos deinde dies permansit, ne-
 que, vt ipse postea solitus erat referre, & sicut credi planè licet, morbi vim supera-
 turus fuisset, nisi B. Bononius meritis & orationibus suis subuenisset.

Morbum
 fratri præ-
 dicit.

II.
 Abstinen-
 tia eius.
 Solenni Pa-
 schæ festo
 abstinentiæ
 eius rigorè
 Deus tem-
 perat, a-
 qua tertio
 in vinum
 conueria.

Vt corpus suum cum vitijs & concupiscentijs crucifigeret, ab ipsa adolescentia
 B. Bononius à carne, adipe, ouis atque caseo, sed & à vini vsu abstinebat, nisi quod
 valde modico vteretur propter stomachi euersionem, quibus diebus Eucharistiam
 accipiebat. In quo more cum etiam in solenni Paschæ festo perseuerare vellet, mi-
 raculo non est à superna clementia hoc facere permittus. Quippè celebratis rite di-
 uini officij mysterijs, cum minister pro more ad mensam duo illi pocula attulisset,
 quorum alterum vinum alterum aquam contineret, & illud, in quo aqua erat, post
 impressum Crucis signum ori admouisset, eam vinum factam reperit. Et minister
 gustare iussus sic reuera esse cognouit, ac admiratus est, cum aquam se fuditse cer-
 tus esset. Sed iussus effuso prius vino aqua iterum repleuit. Quæ itidem postquam
 eam ori admouisset, post imploratū Dei nomen & Crucis signum impressum opti-
 mi vini saporem retulit. Obiurgare ergo ministrum, qui sibi illudere cogitaret:
 ille verò Deum restem vocare, suis manibus aquam hausit esse. Cum vero tertio
 etiam hoc sic euenisset, diuinam virtutem atque operationem agnoscentes, eiusque
 erga se miseratione hoc ita fieri colligens, eius numen celebravit & gratias re-
 tulit. Sed fauorem popularem modestè declinans, ministro, qui solus erat consci-
 us, efferre hoc & palam facere vetuit.

III.
 Partus vi-
 tales pre-
 cibus suis
 mulieri à
 Deo obri-
 net.

Mulier quædam multis annis in fecunda, cum magna cupiditate prolis suscipi-
 enda teneretur, medicinis adhibitis, liberos quidem, sed minus vitales tamen, iusto
 Dei iudicio pariebat. Quæ in peccata causam reiciens, & pœnitentia sibi ea esse dilu-
 enda rata, fama sanctitatis B. Bononij excita, ad eius se pedes supplex abiecit, cau-
 samque aduentus sui exposuit. Quam consolatus benignè B. Bononius sanctis suis
 monitis instruxit, pœnitentiam indixit, suisque orationibus commendatâ se habitum
 rum pollicitus, domum redire iussit. Quæ postea, quoad vixit, sancti confessoris preci-
 bus atque meritis adiuta voticôpos heredibus masculis & foemellis nunquam caruit.

III.
 Hoc mira-
 culum cir-
 ca ea tem-
 pora vixit
 se scripto-
 rem hunc
 satis ar-
 guit.

Id quod nunc referam matri meæ per eius intercessionem collatum à Deo be-
 neficium est. Nam febrî, acriter correpta ipsum cõueniens, orationibus se eius cu-
 pidè commendare studebat. Quam benignè gratanterque suscipiens, & Dei pro eius
 salute se oraturum promittens, in hanc vocem erupit: Vade, & noli amplius febrî
 citare. Quid sit cõtinuò meliusculè haber, & domum reuerfa tota conualuit.

V.
 Lucis eum
 claritas cir-
 cūfulget.

Cum aliquando iter faceret, in diuersorio, ad quod diuerterat, in ipsis noctis te-
 nebris: tanta eum lucis claritas circumfulsit, vt incendio conflagrare domum, qui
 in vicinia com morabantur, crederent. Ad quod restinguendum cum festinant,
 splendore illo lucis sensim euanescente, inustam domum & intactam ab igne re-
 pererunt. Sic eum, qui opera tenebrarum omni conatu à puero perfectè abiecerat,
 armaque lucis & fidei claritatem assumpserat, splendore illustrari dignum fuit.

Cella viri
 sancti post
 eius obitu
 lumine cir-
 cūfulsa.

Post eius verò ex hac vita transitum, etiam cellam eius lumine eodem pacto cir-
 cūfundi à multis frequenter visum & obseruatum est, manifesto indicio, in ea
 sanctis studijs & Deo placitis operibus eum instanter vacasse.

Inuitatus

SURIUS

q. ber-
 noner
 RVIII
 5

Inuitatus etiam à quadam matrefamiliâs, eius precibus cessit, vt apud eam pranderet: consumptis autem, quæ illic erant, edulij, ficus postulauit. Cui presbyter, qui ad eas colligendas ante missus fuerat, negauit maturas se vllas reperisse. Iussus tamen à viro Dei redire & colligere, paruit, & ad eandem ficus, quas prius lustrate rat, redijt, & vt eodem referente cognoui, tot in eis maturas inuenit, vt viro Dei, & qui vnâ in mensa erant omnibus, sufficerent. Vndè credentium fides informari simul deberatque augmentari. Nam vnicus summi patris omnium Dominus seruo suo præstitit, quod ipse quærens fructum in ficulnea sibi non exhibuit, neque hoc mirum. spondit enim in se credentibus: Opera, quæ ego facio, facietis, & maiora etiam. Sed quoniam nonnulla, quæ viuis peregit, prout quiuimus summatim scribendo perstrinximus, ad recolendum ea, quæ post transitum egit, Domino adiuuante stylum vertamus.

Anno igitur Dominicæ incarnationis 1026. dormitionis suæ tempore ingruente, B. Bononius Angelis gaudentibus, ad mœsticiam lachrymis testificante populo, ad omnium bonorum remuneratorem feliciter perrexit, brauiumque sui agonis optimus athleta ab eo est consecutus. Fama autem sanctitatis eius confestim sic per omnem prouinciam circumquaque diffusa est ac si per emissos præcones, & obijisset illum, & ad eius sepulcrum signa edi denunciatum esset. Ergo quidam arcta custodia & compedibus vinctus, ad quæ ea quoque fama perlata erat, Deû obnixè rogare cepit, vt si quæ de viro Dei nunciarentur vera essent, eius meritis atque intercessionem ex illis, quibus constrictus tenebatur compedibus, expediti posset. Et quidem vori compos factus, nihil moratus eadem vincula ad sacri corporis tumulum perferens, illuc memorie causa suspendit: gratisque Deo ac sancto Bononio actis, nobis, quomodo per eius intercessionem liberari meruerit, exposuit. Quæ quidem compedes diu post suspensæ eodem in loco permanserunt.

Eodem, quo S. Bononius obiit, anno, frater quidam, quem ipse religioso habitu induerat, ad eò acri dentium dolore torquebatur, vt neque noctu, neque interdum quiete posset, vndè tanquam amens & mente captus per monasterij septa vagabatur. Fit autem, vt post longam fatigationem in ministri infirmorum gremium caput inclinaret, & modicum somni caperet. Quo in somno sanctus illi Bononius apparere visus est, & ipse ad sacra eius vestigia osculanda prouere, sanctusque Bononius mento eius amanter apprehenso ipsum erigere. Ad cuius tactum ilico omnem à se dolorem amoueri sensit, & expergefactus ministrum compellens: lam, inquit, S. Bononij apparitione & consolatione omnium dentium dolore careo. neque ex dentibus, quoad vixit, vnquam postea frater ille laborauit.

Septennali poenitentia quidam ob fratricidium damnatus, ex eo, quo fratrem peremerat, mucrone circulum brachio dextro circumdederat, cum in septimo poenitentia anno versaretur, non cessabat diuorum multorum memorias & Sanctorum limina inuisere: & quidem natali S. Bononij die, ad eius etiam sepulcrum supplex venit, Deumque flens atque ciulans, altaque ex intimo cordis suspiria trahens, precabatur, vt tanti sui famuli intercessionem sibi propitius esse dignaretur. Dum orationi autem feruenter insistit, & S. Bononium interuentorem atque suffragatorem sollicitat, ecce in magna virorum atque mulierum circumstante turba, circulus, cui cutis atque caro superexcreuerat, per Christi clementiam dilijit. Qui apud Sancti altare ad eius rei memoriam longo post tempore pendit. Fuit autem hoc indicium eodem momento ab animæ etiam reatu liberatum.

Eodem etiam die quidam ab ipsa infantia mutus sermonis est usum consecutus, dum ex ore eius copiosus sanguis efflueret, quod fracti linguæ vinculi indicium fuit. Quibus conspectis signis, ad maiore spem & fidem in Deum, atque venerationem erga sanctum Dei Confessorem qui conuenerant, excitati, magno cum gaudio domum quique suam reuersi sunt. Tua sunt, Domine Iesu Christe, hæc opera. Sic sic, cui tu semper viuere fuisi, nunc mortuum magnificas, à quo, dum viueret, fideliter magnificabaris. Qui lucerna lucens non sub modio latuit, sed super candelabrum positus, omnibus in domo tua conspicuè splenduit.

Alio verò anno ipsius natali die cum ex multis vrbis partibus ad eius sacri corporis tumulum plurimi Dominum adoraturi, & ipsius suffragia postulari cõfluerent, certa spe & fiducia, posse se eius interuentu ab instantibus futurisque malis liberari: mulier etiam quædam adfuit, quæ à dæmone vexata, ad aliorum Sanctorum

VI.

Cognouit hoc miraculum scriptor, ab eo qui præfens adfuit cum hoc patret. Christus, maiora per seruos suos miracula exhibit, quam vnus exhibuerat.

VII.

Vincula capti eius meritis & intercessione dissoluantur.

VIII.

Dentium dolore, quo quidam frater acriter torquebatur, mitigat ac sanatur.

IX.

Memorias, & limina Sanctorum poenitens frequentat, eorumque pro se preces ambir. Circulus ferreus, ad patrum memoria ad altare Sancti suspensus.

X.

Muto loquendi facultas docuit. Miracula que Sancti faciunt, Dei sunt opera.

Demonia-
e ad San-
cti huius
ecclesiam
ducta libe-
ratur.

memorias liberationem frustra expetierat. neque enim illis demonis expulsio a Deo concessa fuit, sed S. Bononio referuata, in cuius ecclesiam introducta, eius se orationibus grauer torqueri demon clamare ac vociferari non desinebat. Triduum autem in templo morata, multis coram adstantibus sanguinem vomuit, per quem vomitum diuina pietas ab ea demonium, quod Dei plasma diu possederat, per S. Bononij intercessionem eiecit, magno strepitu templum complens, & coronam argenteam altari imminentem ictibus quales audiri atque cerni poterat, cum ipsum tamen demonium non videretur, conueniens.

XII.

Alia quoque femina, cum ex partu laboribus sitiens aquam postulasset, eam que signum sanctae Crucis facere oblita bibisset, spiritu maligno fumareth, quo nomine ipse interrogatus se vocari perhibuit, correpta est. Qui eam tamen, cum post partu purificationem ad quamdam in eius honore dedicatam ecclesiam perducta esset, & presbyteri & ceteri fideles preces pro ea funderent, sanctosque pie inuocarent, per Domini nostri Iesu Christi virtutem coniuratus, coactus & confusus sancti Confessoris interuentu deseruit, & ut fumus, a quo videretur vocabulum sumpsit, se euauit, nunquam eam postea molestare ausus.

Alia item
demonia-
ca curata.

XIII.
Adolesces
pedibus ca-
ptus ad
altare pedu-
vium reci-
pit.

Adolescens quidam, cui Adamo nomen, ab ipsis cunabulis contractos pedes & ad nates adductos ita habebat, ut is nequaquam insisteret, neque ambulare posset, reptando autem progredi cogerebatur. Is sanctissimi Confessoris meritis confusus, spe recuperandae illic sanitatis ad eius sepulcrum aduectus, est, ubi cum continuis tribus diebus se ad altaris crepidinem abiecisset, ipsiusque suffragia postulare non desistisset, quam a Deo optauerat, sanitatem eius famuli intercessione est consecutus. In cuius curatione hoc admirandum fuit, quod redeunte sospitatis vigore, tanto calore, quantum hiems esset, aestuaret ut interulam, quam erat indutus, abieceret, & nudus quasi permaneret. Qui tantus calor post recuperatam sanitatem se etiam remisit. Sed ipse etiam, ut & Deo & sanitatis largitori iugiter gratias referret, eius se ecclesiam mancipauit, & seruitium ei exhibens usque in hodiernum diem apud nos degit.

Author lo-
cedis mo-
nachus.

XIII.
Alter idem
debilis pe-
dibus ca-
ptus ad ei-
sepulcrum
curatur.

Eodem etiam tempore, eandem eius opem, sed grandaeus vir, cuius nomen fletu, utriusque etiam pedis officio destitutus, ut genibus manibusque se sustentare cogeretur, expertus est. Atque is etiam eius patrocinio ad sacri corporis sepulcrum ad pristinam celeritatem reuocatus, in eadem adhuc ecclesia degens, Domino Deo & S. Bononio non cessat gratias referre, & quicquid seruitij potest, in ipsius ecclesia Deo seruentibus fratribus deuote exhibere.

XV.

Sed comitissa etiam V. Varia Comitum V. V. V. vxor, ad ecclesiam, in qua sancti viri corpus humatum erat, oratura veniens magno comitatu stipata, ad eius altare Missas celebrari curauit: Interuenit autem mendicus quidam, filium in scapulis gestans, cuius pes & manus sinistri lateris paralyti aruerant, sibi atque filio stipem rogans. Quem illa cum clausis pietatis visceribus repelleret, etiam acerbe & duris verbis aggressa est, non sibi tantas copias esse, quae omnibus, qui a se quicquam rogarent, sufficerent: Iret potius & sancto Confessori Bononio filium sisteret, & pro eius incolumitate Dominum deprecaretur. Scilicet Psalmographus hoc appositè expressit: Tibi, inquit, Domine derelictus est pauper, orphanus tu eris adiutor. Sed ille tamen, quod fuit monitus, exequi non distulit. Filium siquidem in genua prouolutus post fufas ad Deum preces ex scapulis, quibus gestabatur, sumptum prope sacri corporis tumulum prostravit, ac tum ad petendas elemosynas ecclesiam peragrat. Adest euestigio, opitulanti almi Confessoris meritis, puero diuina bonitas, & cui elemosyna fuerat negata, ut olim claudo ad portam templi sedenti aurum & argentum, ita auro carior membrorum sanitas donatur. Quo viso miraculo, plausus atque exultatio ad laudem & gloriam omnipotentis Dei eiusque Confessoris subsecuta, ad quam praeter ceteros accurrit etiam pater. Quid ergo & quomodo actum sit exquiritur: neque Comitissam hoc, quemadmodum gestum esset, referre piguit. Sic omnipotens Dominus, qui omnia admirabili dispensatione gubernat, palam hoc miraculum mundo voluit inclarescere, cum ad serui sui venerationem atque celebritatem amplificandam, tum quia, testante scriptura, signa infidelibus dantur, ut ab infidelitate declinantes discant sperantes in Domino, non deficere omnino: cui per omne auum laus est atque gloria sempiterna.

Psal. 9.

Aa. 3.

SEPTEM.

SURIUS

q. ber.
Hohen

RVIII

5